"Ey Sa’d b. Muaz! İstediğim cennettir. Kâbe’nin Rabbine yemin ederim ki, Uhud’un eteklerinden beri hep o cennetin kokusunu alıyorum."

Enes -Radıyallahu anh'dan merfu olarak şöyle rivayet olunmuştur: "Amcam Enes b. Nadr -radıyallahu anh- Bedir Savaşı’na katılmamıştı. Bu ona çok ağır geldi. Bu sebeple: “Ey Allah’ın Rasûlü! Müşriklerle yaptığın ilk savaşta bulunamadım. Eğer Allah Teâlâ müşriklerle yapılacak bir savaşta beni bulundurursa, neler yapacağımı elbette Allah Teâlâ görecektir.” dedi. Sonra Uhud Savaşı’nda müslüman safları dağılınca, –arkadaşlarını kastederek– “Rabbim, bunların yaptıklarından dolayı özür beyan ederim.” dedi. Müşrikleri kastederek de “Bunların yaptıklarından da uzak olduğumu sana arz ederim.” deyip ilerledi. Sa’d İbni Muâz ile karşılaştı ve: Ey Sa’d! istediğim cennettir. Kâbe’nin Rabbine yemin ederim ki, Uhud’un eteklerinden beri hep o cennetin kokusunu alıyorum, dedi. Sa’d (olayı anlatırken) “Ben onun yaptığını yapamadım, ya Rasûlallah!” dedi. Enes -radıyallahu anh- devamla şöyle dedi: Amcamı şehid edilmiş olarak bulduk. Vücudunda seksenden fazla kılıç, süngü ve ok yarası vardı. Müşrikler müsle yapmış, uzuvlarını kesmişlerdi. Bu sebeple onu kimse tanıyamadı. Sadece kız kardeşi parmak uçlarından tanıdı. Enes dedi ki, biz şu âyetin amcam ve amcam gibiler hakkında inmiş olduğunu düşünmekteyiz: “Mü’minler içinde öyle yiğit erkekler vardır ki, Allah’a verdikleri sözlerinde durdular. Onlardan kimi ahdini yerine getirdi (çarpıştı, şehid düştü), kimi de sırasını bekliyor. Bunlar asla sözlerini değiştirmemişlerdir.” (Ahzâb: 33/23).

[Sahih Hadis] [Muttefekun Aleyh]

Enes bin Malik -radıyallahu anh- (amcası) Enes b. Nadr -radıyallahu anh-’ın Bedir Gazvesinde Allah Rasûlü –sallallahu aleyhi ve sellem- ile olmadığını anlatmıştır. Çünkü Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem- Bedir Gazvesi'ne giderken savaş amaçlı yola çıkmamıştır. Özellikle Kureyş'in kervanını istiyordu ve yanında üç yüz civarında kişi vardı. Yanlarında yetmiş deve iki at vardı sırayla üzerine biniyorlardı. Enes b. Nadr -radıyallahu anh- Nebi-sallallahu aleyhi ve sellem-’e kendisi Bedir Savaşı’na katılamadığı için bu ona çok ağır geldi. Bu sebeple: “Ey Allah’ın Rasûlü! Müşriklerle yaptığın ilk savaşta bulunamadım. Eğer Allah Teâlâ müşriklerle yapılacak bir savaşta beni bulundurursa, neler yapacağımı elbette Allah Teâlâ görecektir.” dedi. Bedir Gazvesinden bir sene bir ay geçmişti ki, Uhud Gazvesi yapıldı. İnsanlar Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve sellem- ile birlikte savaştılar ve günün ilk galibi Müslümanlar olmuştu. Ancak okçular Allah Rasûlü -sallallahu aleyhi ve selem-’in yerleştirmiş olduğu ve buradan savaş bitene kadar ayrılmayın dediği yerden ayrılmışlardı. Müşrikler dağılıp hezimete uğradıklarında bazı okçular yerlerini bırakıp savaş meydanına inmesiyle okçuların bulunduğu cihetten müşriklerin atlı birlikleri saldırıya geçti ve müslümanların arasına daldılar. Bunu gören Müslümanların bir kısmı kaçmaya başladı. Ancak Enes b. Nadr kâfirlere doğru yöneldi ve kaçan -arkadaşlarını kastederek- “Rabbim, bunların yaptıklarından dolayı özür beyan ederim.” dedi. Allah Rasûlü ve diğer Müslümanları öldürmeye çalışan

müşrikleri kastederek de “Bunların yaptıklarından da uzak olduğumu sana arz ederim.” deyip ilerledi. Sa’d İbni Muâz ile karşılaştı ve Sa’d İbni Muâz ona nereye gidiyorsun dedi? Ey Sa’d! Uhud’un eteklerinden beri hep o cennetin kokusunu alıyorum, dedi. Cennetin kokusunu alması hayal ettiği ya da zannettiği için değil gerçekten cennetin kokusunu aldığı içindi. Allah Azze ve Celle bu sahabeye öyle bir ikramda bulunmuştu ki şehit olmadan önce cennetin kokusunu almıştı. Bundan dolayı çekinmeden öne atılmış ve ölene kadar savaşmıştı. Sa’d (olayı anlatırken) “Ben onun yaptığını yapamadım, ya Rasûlallah!” dedi. Yani ben onun çaba sarf ettiği kadarını yapamadım. Vücudunda seksenden fazla kılıç, süngü ve ok yarası vardı. Hatta cildi paramparça olmuştu ki, onu kız kardeşinden başka kimse tanıyamadı. Onu Sadece kız kardeşi parmak uçlarından tanıyabilmişti. Müslümanlar şu ayet’in Enes b.Nadr ve emsalleri hakkında nazil olduğunu düşünmekteydiler: “Mü’minler içinde öyle yiğit erkekler vardır ki, Allah’a verdikleri sözlerinde durdular. Onlardan kimi ahdini yerine getirdi (çarpıştı, şehid düştü), kimi de sırasını bekliyor. Bunlar asla sözlerini değiştirmemişlerdir.” (Ahzâb: 23). Şüphe yok ki bu sahabe ve emsalleri -radıyallahu anhum- öncelikli olarak bu ayet kapsamına girmektedirler. Allah’a verdikleri sözlerinde durdular. Öyle ki Enes bin Nadr -radıyallahu anh- şöyle demişti: Eğer Allah Teâlâ müşriklerle yapılacak bir savaşta beni bulundurursa, neler yapacağımı elbette Allah Teâlâ görecektir.” dedi. Gerçekten de yaptı. Allah Azze ve Celle’nin muvaffak kıldığı kimseler dışında kimsenin yapamadığını yaparak şehit olana kadar savaştı.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/3855